

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_228680

UNIVERSAL
LIBRARY

به عرصه کجین مکان فضل و قیاس از زمان

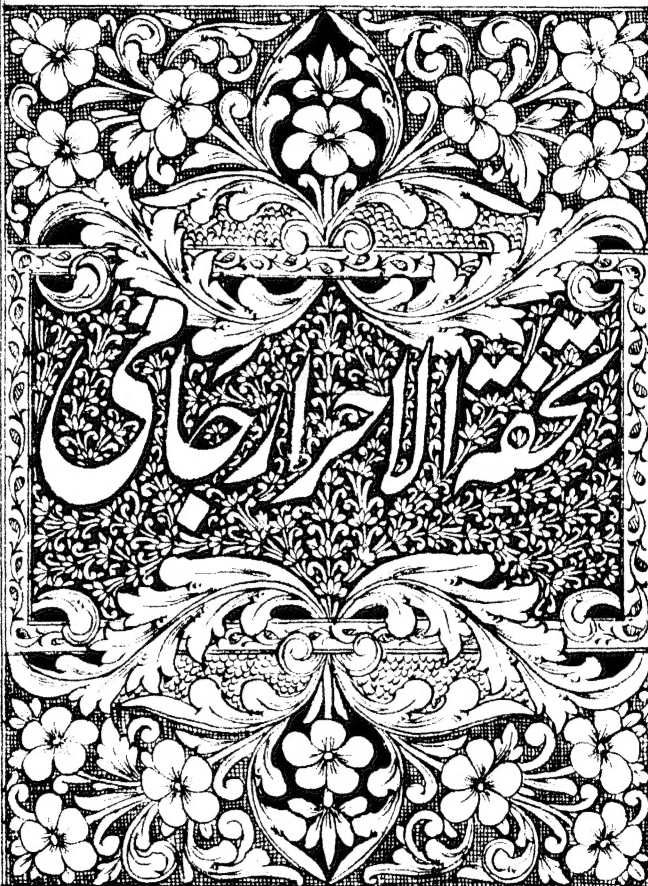

در مطبعه مشرقی نو کشتواق که خزانة الطبع منطبق شد

اطلاع۔ اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود جس کی فہرست مطول ہر ایک شائق کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہو جس کے معائنہ و ملاحظہ سے شائقان اصلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہو اس کتاب کے ٹیبل پچ کے تین صفحہ جو سادے ہیں انہیں بعض کتب قصص نظم و شرفارسی وغیرہ درج کر کے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہو اس فن کی اور بھی کتب موجودہ کارخانہ سے قدر دانوں کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو

قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب
۹۱/۱۱	(۲) کاغذ سفید رسمی۔		کتب قصص نظم و درسی فارسی
	شرح سکندر نامہ بری۔ از علماء		شہنوی خسرو گل سیلی بہ خسرو نامہ از
۹۱/۱۲	کلمتہ معروف بہ منتخب الشروح۔	۹۱/۱۲	شیخ فرید الدین عطار مطبوعہ تہرہند۔
	ظفر نامہ ملا ہاتھی خاندان تیمور	۹۱/۱۲	شہنوی حزن الاسرار خواجہ نظامی۔
۹۱/۱۳	کے فتوحات۔		ظہور الاسرار۔ شرح حزن الاسرار
	شرح سکندر نامہ معروف بہ شرح گلابی	۹۱/۱۲	از ملا ظہور الحسن صاحب۔
	راج پنجاب دو جلد مجموعہ تفصیل ذیل	۹۱/۱۲	شہنوی لیلی محبوبان۔ از خواجہ نظامی۔
۹۱/۱۴	(جلد اول) کاغذ سفید و خانی۔	۹۱/۱۵	شہنوی خسرو شیریں۔ از خواجہ نظامی۔
۹۱/۱۵	(جلد دوم) کاغذ خانی۔	۹۱/۱۶	شہنوی ہفت ہیکر۔ از خواجہ نظامی۔
۹۱/۱۶	شرح سکندر نامہ بری از محمد نعیم الدین شاہ		سکندر نامہ بری۔ محنتہ کلان
	شرح سکندر نامہ بری۔ از		جلی قلم مع فرہنگ از خواجہ نظامی۔
۹۱/۱۷	مولانا خیا شہ الدین۔	۹۱/۱۷	کاغذ سفید گندہ ولایتی۔
۹۱/۱۸	شرح سکندر نامہ بحری۔ از خواجہ نظامی		ایضاً۔ ہراتب بالا بلافسد ہنگ
	شہنوی یوسف زلیخا از ملا عبد الرحمن	۹۱/۱۷	کاغذ گندہ سفید و خانی۔
۹۱/۱۹	جامی جلی قلم محنتہ مع فرہنگ۔		سکندر نامہ بری۔ متوسط قلم محنتہ
۹۱/۲۰	شہنوی یوسف زلیخا محنتی متوسط قلم ہر تہ بلا		ہراتب بالا و قلم کاغذ۔
۹۱/۲۱	ایضاً حقی قلم۔ ہراتب بالا۔	۹۱/۲۲	(۱) کاغذ سفید گندہ۔

بسم الله الرحمن الرحيم

مطبعه مشرقی کتب و ادب کتب خانہ مطبعہ

بسم الله الرحمن الرحيم
 وفتح باب سخن به بسم الله که دندان به بایش کلید
 در گنج حکیم و صدای سننیش صلاهی سر خوان کریم

<p>بسم الله الرحمن الرحيم پرده روستان کهن باز کرد خاست که بسم الله دستی بیا چاشنی گیر که چون آمده است بوی شوش طعمه جان بس ترا بو که قندیزه این خوان بنجاک به بود آغاز به بسم اللهش بشملش از خجرا بن بسم الله است چون رستپانست زام الکتاب بهر غافل از جان شیر کش گفت بسم حرز نواز تیغ بیم کر چمن خلد نشان آوست بسم الله باشد چمنی از بهشت</p>	<p>هست صلاهی سر خوان کریم فیض کرم خوان سخن ساز کرد بانگ صحرای قلم سحر کار مایه تازه برون آمده است ورنه چشتی نکمت آن بس ترا خاک اینجا همه جانهای پاک هر که بود بر سر این خوان ریش دیو که غارت گر این مرحله است با که بی شین لبوش این خطاب تا تو زیستانش شوی طفل و ش بسم الله شده هر دو تر کیبیم شکل چمن مین که بهر چمن دست مرده دهد که خط عبیر سرشت</p>
--	--

بسم الله الرحمن الرحيم
 وفتح باب سخن به بسم الله که دندان به بایش کلید
 در گنج حکیم و صدای سننیش صلاهی سر خوان کریم

بسم الله الرحمن الرحيم
 وفتح باب سخن به بسم الله که دندان به بایش کلید
 در گنج حکیم و صدای سننیش صلاهی سر خوان کریم

بسم الله الرحمن الرحيم
 وفتح باب سخن به بسم الله که دندان به بایش کلید
 در گنج حکیم و صدای سننیش صلاهی سر خوان کریم

مهر و خورشید و ماه و ستاره
و کواکب و فلک و ارض و آسمان
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال

و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال

و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال

داده است از نور و دامنیت به ما
کسره او کاسر کاس امل
گوش خرد و دامن از حلقه دار
تاج سر به پد راه داشت
تخم امید است بخاک نیاز
بر سر نار است نهاده سپند
نورده دیده ملک و ملک
فیض رساننده به رفته هزار
صورت ختم آمد در و عیان
فیض حسی است بود ختم کار

سطح و روش زیاض و سواد
فخه آن فاتح گنج ازل
صورت جرمش که بود حلقه دار
شانه تشدید که بر لام و است
نقطه بانیست زار باب راز
نقطه نوش پی دفع گزند
وان و دیگر شده چون فرماک
نورده حرفست بوقت شمار
وصف حمیت شده ختم آن
این و دلیل است که از کردگار

و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال

بر سر هر نامه ویر قلم
بر ورق باد نویسد سخن
جز خفایش نتوان کرد صرف
هر چه زبان گوید از آن برست
عقل و تناسخ چه سوست این
طبع سخن زده بر در چیست

این نگار در پی این رقم
حمد خداست که از ملک کن
چون رقم او بود این تازه حرف
لیک شنایش بیان برست
نطق شنایش چه تمناست این
نیست سخن جز گروه چند هست

و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال

و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال
و احوال و احوال و احوال و احوال

عشق رگ جانفش کشید گریخت	دل بی جانانش طبعین گرفت
بر مفرقه از اشک در خواب زد	راه طلب از سرشک آب زد
چون خم آن ابر کرامت تبار	باز نشان از روم قصد غبار
قاصد می از کشور نو اینیان	پاک ز آلائش ظلمانیان
آمد و آورد بر آفتاب چو برق	پیکرش از نور قدم تا بفرق
افق سپهر چو شهاب آهیبی	چرخ مهر هم چو شمر مکی
رفتن او جستن تیر از کمان	جستن او حجت طی مکان
پیش ز رفته نظر از گام او	بود هم جنبش و آرام او
گفت که ای ساقی ابرار خیز	جرعه برین گنبد دوار خیز
ساخته عرش برین فرش را	فرش قدم کن چو زمین عرش را
راه روراست و مانعی	رهبر روشن نظر ماطنی
خلعت اسری برباد آخته	جامه شب فتن از آن ساخته
پاچی بر آورد و به پشت براف	خواند بر آفاق که بد افراق
تاقت ز میت احرم اور الجام	زد بطواف حرم قدس گام
بود از و گام نهادن سمان	در حرم قیس ستادین همان
بست از انجا که حرم چیست	روی سفر کرد و بقصر نخست
شد بدریخانه ماه آفتاب	یافت بیک حلقه زدن فتح باب

نعت دوم

عشق رگ جانفش کشید گریخت
دل بی جانانش طبعین گرفت
بر مفرقه از اشک در خواب زد
راه طلب از سرشک آب زد
چون خم آن ابر کرامت تبار
باز نشان از روم قصد غبار
قاصد می از کشور نو اینیان
پاک ز آلائش ظلمانیان
آمد و آورد بر آفتاب چو برق
پیکرش از نور قدم تا بفرق
افق سپهر چو شهاب آهیبی
چرخ مهر هم چو شمر مکی
جستن او حجت طی مکان
بود هم جنبش و آرام او
جرعه برین گنبد دوار خیز
فرش قدم کن چو زمین عرش را
راه روراست و مانعی
خلعت اسری برباد آخته
پاچی بر آورد و به پشت براف
تاقت ز میت احرم اور الجام
بود از و گام نهادن سمان
بست از انجا که حرم چیست
شد بدریخانه ماه آفتاب

نعت اول
عشق رگ جانفش کشید گریخت
دل بی جانانش طبعین گرفت
بر مفرقه از اشک در خواب زد
راه طلب از سرشک آب زد
چون خم آن ابر کرامت تبار
باز نشان از روم قصد غبار
قاصد می از کشور نو اینیان
پاک ز آلائش ظلمانیان
آمد و آورد بر آفتاب چو برق
پیکرش از نور قدم تا بفرق
افق سپهر چو شهاب آهیبی
چرخ مهر هم چو شمر مکی
جستن او حجت طی مکان
بود هم جنبش و آرام او
جرعه برین گنبد دوار خیز
فرش قدم کن چو زمین عرش را
راه روراست و مانعی
خلعت اسری برباد آخته
پاچی بر آورد و به پشت براف
تاقت ز میت احرم اور الجام
بود از و گام نهادن سمان
بست از انجا که حرم چیست
شد بدریخانه ماه آفتاب

نعت دوم
عشق رگ جانفش کشید گریخت
دل بی جانانش طبعین گرفت
بر مفرقه از اشک در خواب زد
راه طلب از سرشک آب زد
چون خم آن ابر کرامت تبار
باز نشان از روم قصد غبار
قاصد می از کشور نو اینیان
پاک ز آلائش ظلمانیان
آمد و آورد بر آفتاب چو برق
پیکرش از نور قدم تا بفرق
افق سپهر چو شهاب آهیبی
چرخ مهر هم چو شمر مکی
جستن او حجت طی مکان
بود هم جنبش و آرام او
جرعه برین گنبد دوار خیز
فرش قدم کن چو زمین عرش را
راه روراست و مانعی
خلعت اسری برباد آخته
پاچی بر آورد و به پشت براف
تاقت ز میت احرم اور الجام
بود از و گام نهادن سمان
بست از انجا که حرم چیست
شد بدریخانه ماه آفتاب

لکھ کر دکر
آوای غنیمت صدم
بیر از کربان و شکر است
نورده بر لولای شکر است
چون که غنیمت شکر است
آخفت صدم از راه غنیمت
نفس طلب فرمودند
در دل آوای غنیمت
و دلت خود غنیمت
این اشارت اولی و دوم

گرد گز بر بر افلاکیان آمدہ نزد یک حرم بسترش چون طلبیدند از آن گنج پاک در دل بہر خانہ خرابی کہ خواست بود بیک لحظہ در آن نیم شب بود بلی نور زمین و زمان عالم از آن نور بود روشن بوکہ از آنجا بظہنیا لے رسی	شد ز تو اضع شرف خاکبان گرم ہنوز از تن جان پورش بہرہ خود خانہ خرابان خاک رخت بپیشین نصابی کہ خواست آمدن رفتن اوای عجب در سفر نور نہ گنج زمان دست برن جانی و انشا کہ راہ سیانی و بجائے رسی
---	---

نعت سوم منی از بعضی معجزاتی کہ از حد و عدت تجاوزست
و لائق نطق از احاطہ آن عاجز صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم

ای ز تو شوق خرقہ ماہ مغیر قصر نبوت تو چون شد بلند چرخ فرازندہ فرقت سحاب سایہ ندیدت بر زمین هیچکس جانت از آلائش تن پاک بود ویدہ تو ہم ز پس ہم ز پیش روحی و غائب ز تو هیچ سوی	پیش تو ہر آمدہ فرمان پذیر قصر مقصودہ کسری قلند سایہ تین چرخ از آفتاب نور بود سایہ خورشید و بس سایہ نمیداخت بر رخاک تو ویدہ چو چشم ہمہ عالم ز پیش در نظرت بہت یکی پشت و رو
---	---

بہر خداداد آفتاب و ز
درین لعل ہای شب
چراغ مرقا مت خورا
راست خود و نہ از عکس
بہر خدای مذکورہ را
صاحب از پیش زمین
بہر گشتن و نہ از دست
بہر کلمات صاحب بودار
نعت سوم
آوای غنیمت صدم
بیر از کربان و شکر است
نورده بر لولای شکر است
چون کہ غنیمت شکر است
آخفت صدم از راه غنیمت
نفس طلب فرمودند
در دل آوای غنیمت
و دلت خود غنیمت
این اشارت اولی و دوم
مشق نورانی عالم
نفس بود غنیمت
علوی و شکر
شاہد ارشاد عالم
عے نفس بود خواہ
معت اسم صد کرد
فرخ بعد از خواہ
نزدیک خود بود
آخفت و غایب
بود و غایب بود

لکھ کر دکر
آوای غنیمت صدم
بیر از کربان و شکر است
نورده بر لولای شکر است
چون کہ غنیمت شکر است
آخفت صدم از راه غنیمت
نفس طلب فرمودند
در دل آوای غنیمت
و دلت خود غنیمت
این اشارت اولی و دوم
مشق نورانی عالم
نفس بود غنیمت
علوی و شکر
شاہد ارشاد عالم
عے نفس بود خواہ
معت اسم صد کرد
فرخ بعد از خواہ
نزدیک خود بود
آخفت و غایب
بود و غایب بود

۱۱ سائیه اور اقام فرم سائی
 ۱۲ صورت اور پست بزمین بشرع
 ۱۳ حق طلبانرا بنظر مای خاص
 ۱۴ ہر چہ بدن گنج غنایت رسید
 ۱۵ راہ نامی سفارند روطن
 ۱۶ کم زوہ بی ہمدی ہوش دم
 ۱۷ بسکہ ز خود کردہ بسعت سفر
 ۱۸ وقت نوجہ شدہ خم چون کمان
 ۱۹ بین کہ چسان کرد و صد قافلہ
 ۲۰ چون ز نشانہا بہ عیان آمد
 ۲۱ یافتہ و طی مقامات خوش
 ۲۲ سلسلہ بسیمت پیران او
 ۲۳ ای سلسلہ ان
 ۲۴ افکندہ آوازہ آن سلسلہ
 ۲۵ سفلہ کہ نامش بحقارت برد
 ۲۶ دیدہ خفاش بود و ز کور
 ۲۷ طائر خوش گزین کہ زین کہنہ ام
 ۲۸ باو بہ فرخندہ مقرر مستقر
 ۲۹ جای قرار

سائیه اور اقام فرم سائی
 صورت اور پست بزمین بشرع
 حق طلبانرا بنظر مای خاص
 ہر چہ بدن گنج غنایت رسید
 راہ نامی سفارند روطن
 کم زوہ بی ہمدی ہوش دم
 بسکہ ز خود کردہ بسعت سفر
 وقت نوجہ شدہ خم چون کمان
 بین کہ چسان کرد و صد قافلہ
 چون ز نشانہا بہ عیان آمد
 یافتہ و طی مقامات خوش
 سلسلہ بسیمت پیران او
 ای سلسلہ ان
 افکندہ آوازہ آن سلسلہ
 سفلہ کہ نامش بحقارت برد
 دیدہ خفاش بود و ز کور
 طائر خوش گزین کہ زین کہنہ ام
 باو بہ فرخندہ مقرر مستقر
 پایہ اورا بسر عرش پای
 جان و رازندگی از جان شرع
 واوہ زانہ نشیہ باطل خلاص
 رخت بدایت نہایت رسید
 خلوتی وائرہ ان خست
 و رنگد شتہ نظرش از قدم
 باز نامادہ قدمش از نظر
 از چلہ خلوتیان بر کران
 صید کمان و کمان بی چلہ
 محو نشانہا ش نشان آمد
 بے صفتی اصفیات خوش
 عروہ و تفتی با سیران او
 در صفت شیران جہان غلغلہ
 نام خود از لوح بصارت برد
 ورنہ ز خورشید نباشد نفور
 سدر نشین آمدہ طوبی خرام
 عند ملک صمد مستند
 نزدیک بادشاہ بے نیاز توانا

۱۱ سائیه اور اقام فرم سائی
 ۱۲ صورت اور پست بزمین بشرع
 ۱۳ حق طلبانرا بنظر مای خاص
 ۱۴ ہر چہ بدن گنج غنایت رسید
 ۱۵ راہ نامی سفارند روطن
 ۱۶ کم زوہ بی ہمدی ہوش دم
 ۱۷ بسکہ ز خود کردہ بسعت سفر
 ۱۸ وقت نوجہ شدہ خم چون کمان
 ۱۹ بین کہ چسان کرد و صد قافلہ
 ۲۰ چون ز نشانہا بہ عیان آمد
 ۲۱ یافتہ و طی مقامات خوش
 ۲۲ سلسلہ بسیمت پیران او
 ۲۳ ای سلسلہ ان
 ۲۴ افکندہ آوازہ آن سلسلہ
 ۲۵ سفلہ کہ نامش بحقارت برد
 ۲۶ دیدہ خفاش بود و ز کور
 ۲۷ طائر خوش گزین کہ زین کہنہ ام
 ۲۸ باو بہ فرخندہ مقرر مستقر
 ۲۹ جای قرار

۱۱ سائیه اور اقام فرم سائی
 ۱۲ صورت اور پست بزمین بشرع
 ۱۳ حق طلبانرا بنظر مای خاص
 ۱۴ ہر چہ بدن گنج غنایت رسید
 ۱۵ راہ نامی سفارند روطن
 ۱۶ کم زوہ بی ہمدی ہوش دم
 ۱۷ بسکہ ز خود کردہ بسعت سفر
 ۱۸ وقت نوجہ شدہ خم چون کمان
 ۱۹ بین کہ چسان کرد و صد قافلہ
 ۲۰ چون ز نشانہا بہ عیان آمد
 ۲۱ یافتہ و طی مقامات خوش
 ۲۲ سلسلہ بسیمت پیران او
 ۲۳ ای سلسلہ ان
 ۲۴ افکندہ آوازہ آن سلسلہ
 ۲۵ سفلہ کہ نامش بحقارت برد
 ۲۶ دیدہ خفاش بود و ز کور
 ۲۷ طائر خوش گزین کہ زین کہنہ ام
 ۲۸ باو بہ فرخندہ مقرر مستقر
 ۲۹ جای قرار

شقة الاحرار جانی

ما از این سلسله گشته ایم | گردن ایام بدو بسته باد

درفضیت مطلق سخن که در فضیلت بی مطلقاً سخن نیست

۱۳ بیشتر نغمه باغ سخن
 ۱۴ همدردم آن نغمه که خواست
 ۱۵ زان نفس اول که قلم سر زد
 ۱۶ گر چه قلم داد سخن داده است
 ۱۷ چون ز سخن باز سخن برگرفت
 ۱۸ بهشت سخن بود کوش را ز با
 ۱۹ نغمه اخیا گردستان سر می
 ۲۰ چون بسخن باز شود ساز او
 ۲۱ بر که نفس اکنان جان
 ۲۲ بهشت نفس قلوب جان بش سخن
 ۲۳ گر چه سخن بهشت گر هبابا
 ۲۴ هر گره از وی گهر ملک به
 ۲۵ حرفی اگر زیر شود یاز بر
 ۲۶ نیست سخن بسته این صوحر
 ۲۷ هر چه قدر از آن در دولت

هست نسیم حین آرای کن
 خشک تر این چنین آراست
 سر زلیستان ^{ای دنیا} عدم بر زو
 بی سخن او هم ز سخن ^{نمود} او است
 پرده ^{پیش} ازین از کن برگرفت
 زن کن مرده آوازها
 مرده بود جز سخن جانفرای
 جان کجای ^{نمود} آن پادشاه
 جز سخن خوش نبود جان آن
 این سخن از زانو ^{نمود} دلان گوش سخن
 در گرهش ^{نمود} بین کمر صد شاد
 بسته دران گوهر دیگر گره
 نیست گره پیش خرد جز گره
 مرغ سخن راست نوای شکر
 معنی نو کرد واران ^{نمود} حاصلت

فضیلت طلاق

الحسن

<p> هر که درین مهره چو دل نهان تاناه کنی رو سے بد ریادلی تاناه زنی خیمه به پهلوی پیر هستنت ولت بیضه مرغ نکو تا که جنبش رسد آنگه پرش پیو که باشد شنه کون و مکان تخت نشینی ز سر افکندگی تن شده چون موی زیم و امید چون مهر نولیک بجهت تمام جیب و لش مشرق انوار غیب زندگی دل چو سیح از روش طلعت و نور سعادت نما علم یقین پرده بچرخش علم شمع پاکیزه اش از گبر کین صحبت اکسیر مس هر وجود تاجامی اگر نقد یقین بایت پاکبش از هر چه بود ناگزیر </p>	<p> در گران مایه نجب مهره دار نبودت از گوهر دل حاصلی همچو وی از دل نشوی بهره گیر فی اثر جنبش و پریش رو زیر پر سپید و میش پرورش خواجه داد و ستد کن فکان تاج درش خاک در بندگی موشده از طلعتی سیسید پشت دو پا کرده بخدرست قیام نور کف کرده چو موی ز جیب سبزی جان چون خضر از مقدش خلعت اودامن دولت کشا گشت فی از عین یقین دیده ام حقه پر گوهر حق لیستین هفتش ایشا کین کبر جو جدی جدی به زین بایت لواسن اقبال چنین پیر گیر </p>
--	--

است که درین مهره چو دل نهان
 تاناه کنی رو سے بد ریادلی
 تاناه زنی خیمه به پهلوی پیر
 هستنت ولت بیضه مرغ نکو
 تا که جنبش رسد آنگه پرش
 پیو که باشد شنه کون و مکان
 تخت نشینی ز سر افکندگی
 تن شده چون موی زیم و امید
 چون مهر نولیک بجهت تمام
 جیب و لش مشرق انوار غیب
 زندگی دل چو سیح از روش
 طلعت و نور سعادت نما
 علم یقین پرده بچرخش علم
 شمع پاکیزه اش از گبر کین
 صحبت اکسیر مس هر وجود
 تاجامی اگر نقد یقین بایت
 پاکبش از هر چه بود ناگزیر

هر که درین مهره چو دل نهان
 تاناه کنی رو سے بد ریادلی
 تاناه زنی خیمه به پهلوی پیر
 هستنت ولت بیضه مرغ نکو
 تا که جنبش رسد آنگه پرش
 پیو که باشد شنه کون و مکان
 تخت نشینی ز سر افکندگی
 تن شده چون موی زیم و امید
 چون مهر نولیک بجهت تمام
 جیب و لش مشرق انوار غیب
 زندگی دل چو سیح از روش
 طلعت و نور سعادت نما
 علم یقین پرده بچرخش علم
 شمع پاکیزه اش از گبر کین
 صحبت اکسیر مس هر وجود
 تاجامی اگر نقد یقین بایت
 پاکبش از هر چه بود ناگزیر

پنبه غفلت چو رست گوش
 نعره او خواب ترا کم نه کرد
 میل نمازت به جوانی نه بود
 پشت چو محراب خمیده ترا
 پنج نمازست به پنج گنج
 بهتر تو بچاه به پنج آمده
 پنجه خود ساز بدین پنج سخت
 گر نه کنی پنجه بدین رنجه اش
 شیرلی پنجه ازین پنج کن
 شلخ هوا را نشونج نیست
 دشت بشوهرتسک بخیر
 از کف ساح بسترناج نه
 پایا چو به سراج ترا خنود
 وقت یاست پی او بارشان
 دین ترا میت ستون جز نماز
 پشت تو آن دم که طاعت و نما
 مسجد تو شد همه جا سنگ و خاک

سود مکروت ز موزن خروش
 قامت او قدر از اسم نه کرد
 پشت و قمار کرده به پیری چه
 روی به قبله رسیده ترا
 به که بدین پنج شوی گنج
 طبع تو زین گنج برنج آمده
 پنجه اطمیس بدرخت سخت
 کی بودت طاقت سر پنجه اش
 شلخ هوا را بکن از پنج و بن
 تانده می خم ز طهارت نیست
 روی زبندار توجه بقبر
 پای چو شد شیشه بمعراج نه
 دست شیا طین تو کوته شود
 پایا بمعراج تو بس ارشان
 بهر قیامش چو ستون سرفراز
 ازین پنج خیمه تنو میت راست
 خاک شد از بهر تو چون آب پاک

غفلت های پنبه غفلت
 نعره او خواب ترا کم نه کرد
 میل نمازت به جوانی نه بود
 پشت چو محراب خمیده ترا
 پنج نمازست به پنج گنج
 بهتر تو بچاه به پنج آمده
 پنجه خود ساز بدین پنج سخت
 گر نه کنی پنجه بدین رنجه اش
 شیرلی پنجه ازین پنج کن
 شلخ هوا را نشونج نیست
 دشت بشوهرتسک بخیر
 از کف ساح بسترناج نه
 پایا چو به سراج ترا خنود
 وقت یاست پی او بارشان
 دین ترا میت ستون جز نماز
 پشت تو آن دم که طاعت و نما
 مسجد تو شد همه جا سنگ و خاک

باور کی ز بهر خاک تو ز خاک قاسم غصه می خور خدای غمت ۱۳

این عشق با این کینه
 آید به عقب و پیشانی
 ای سرشته دل و جان
 در این شال و پالتو
 در چشم و لب و دهن
 در این شال و پالتو
 در چشم و لب و دهن

زانکه با محنته اشک باز خنک کنان گریه کنان می خرام بستر آسایش از ریگ نرم به که سراپه دود سلطان کنند پای فروخته به نفسیه ریگ شو چو شتر گرم باب زلال شو چو شتر گرم رو تیز پای بر خشک خشک چو ریحان تر رخت میقات تجرد رسان خلعت سوزن ده این بخش آبی برون از همه سون شمال بو که ترا بخیه نه بقدر زرو به که بود کار کفن پوشیت نعره لبیک زن احرام را سینه خراشیده و دل درناک هست سیه پوشش نگاری مقیم او بچنان صحن مریع نشین	با نشسته از خنده و بان کرده باز و آله و چیرت زوده و ستم پشت امید تو بخورشید گرم سایه فرقت که مغیلا ن کنند با و مخالف زوده و دیده ریگ به که نشینی به حبیب شمال بانگ صدی بشود صورت و را راه و فامی سپرو می گذر بار بمیجا و عقب در سان رشته تدبیر سوزن بخش هر چه بدان بخیه دی و سال باز کن از بخیه زوده جامه خو گریه زمرگ ست فراموشیت لب بکشیایستن کامدا موی پرو لید و رخ گردناک رو بچرم کن که دران خوشتر کم صحن حرم و خنده خلد برین
---	---

درین سیه سرگی ناید
 تا که از دست شفت
 خوش خاد و عالم که
 محبوب بود عالم شرم
 درین سیه سرگی ناید
 تا که از دست شفت
 خوش خاد و عالم که
 محبوب بود عالم شرم
 درین سیه سرگی ناید
 تا که از دست شفت
 خوش خاد و عالم که
 محبوب بود عالم شرم

این عشق با این کینه
 آید به عقب و پیشانی
 ای سرشته دل و جان
 در این شال و پالتو
 در چشم و لب و دهن
 در این شال و پالتو
 در چشم و لب و دهن

لعل بجز این همه کارهای
 که در این عالم میسر است
 و اینها را در این عالم
 که در این عالم میسر است
 و اینها را در این عالم
 که در این عالم میسر است

<p>آنگاه که در نظر سر خود منم اول فطرت که پدید آمدی عاقبت کار گزینا شوی این همه که کنون گره و چسبست بگشمل از زبان که زبان تو اند پذیر ز نو کا هندی که افزون شوند گر تو نشوی پنبه همه آتش اند چون دولت از غصه پریشان شود و رشود اسباب حضور تو جمع چند درین ششده کی کشاد باد و خراست دم سر دشان نرسد از این وز که سرت کنند هر که مشغول و تیش رده است پای و نهاد بر پی غولان مد ورنه بود از دل سودا میت خیز قدم نه بره رستگان یا و کن از عهد فراموششان</p>	<p>تا نه نشود عکس ترا جلوه ده از همه کس فرد و حید آمدی از همه شک نیست که تنهاری این همه آویش و پیوسته است خصم دل دشمن جان تو اند عیب تو بخند که موزون شوند و تو نهی سر همه گردن کش اند مایه جمعیت ایشان شود شعله ز برق جستان چو شمع عروسی از دم ایوان بیاد سمری جانست و آویشان دل سپردا و ک و ردت کنند غول رفته اند آگاه است روی به پیچیده تنهانی اگر طاقت پیچیده تنهانی است رد سوس آرا که خفتگان آنگاه شغور لب خاموششان</p>
---	--

عطف است در فطرت
 که در این عالم میسر است
 و اینها را در این عالم
 که در این عالم میسر است
 و اینها را در این عالم
 که در این عالم میسر است

و اینها را در این عالم
 که در این عالم میسر است
 و اینها را در این عالم
 که در این عالم میسر است
 و اینها را در این عالم
 که در این عالم میسر است

دل از صف افسردگان ۱۱
 دل از صف افسردگان ۱۲
 دل از صف افسردگان ۱۳
 دل از صف افسردگان ۱۴
 دل از صف افسردگان ۱۵
 دل از صف افسردگان ۱۶
 دل از صف افسردگان ۱۷
 دل از صف افسردگان ۱۸
 دل از صف افسردگان ۱۹
 دل از صف افسردگان ۲۰

کحل بصیرت کن ازان سرشده	پیشده نشان بدین غبار استخوان
کوب رافعی غفلت بسنگ	نمزل نشان بین بیه سنگ ننگ
زفر مه نجن کج لا حقون	یا نفس تنگ برآر از برون
روز حساب تو فروزندگی	بوکه دولت یا بد ازان زندگی
حکایت ندول که با مرگان انس	گرفته بود و زندگان فراموشی
رفت به مسایگی مردگان	زنده دلی از صف افسردگان
روی اراوت بجزارات کرد	پشت ملالت با عمارات کرد
روح بقا جست نه روح پاک	حرف فنا خواند نه روح پاک
همچو تنگ آهوی جشی زسنگ	گشتی ازین سنگ نشان نیتنگ
کرد ازو بر سر راه سوال	کارشناسی بی تقییتش حال
رخت سومرده کشیدن سحر است	کاینکه زنده در میدان سحر است
پاک نهادن تن خاک اندر زنده	گفت بلند از بجاک اندر زنده
بهر چه با مرده شوم هم نشین	مروده در آنسد بروی زمین
صحبت افسرده دل افسردگی	همدمی مروده دهد مردگی
گرچه بین مرده بجان زنده اند	زیر گل آنان که پراگنده اند
بسته بهر چون حرام پیش ازین	مروده دلی بود مرا پیش ازین
آب حیاتست مرا خاک شان	زنده شد مرا ز نظر پاک شان

فنا خواند نه روح پاک
 زین بهشتان نیتنگ
 کافور در شای آهوی
 استفسار حال قیوم
 کاینکه زنده در میدان سحر است
 گفت بلند از بجاک اندر زنده
 مروده در آنسد بروی زمین
 همدمی مروده دهد مردگی
 زیر گل آنان که پراگنده اند
 مروده دلی بود مرا پیش ازین
 زنده شد مرا ز نظر پاک شان

۱۱

دل از صف افسردگان ۱۱
 دل از صف افسردگان ۱۲
 دل از صف افسردگان ۱۳
 دل از صف افسردگان ۱۴
 دل از صف افسردگان ۱۵
 دل از صف افسردگان ۱۶
 دل از صف افسردگان ۱۷
 دل از صف افسردگان ۱۸
 دل از صف افسردگان ۱۹
 دل از صف افسردگان ۲۰

در دل من وجد الهی نماید
ز آتش اغیار دروغم بجوش
خوش نبود بنگدول زان گار
تا بحقیقت نکشید آن مجاز
جامی ازین قاعده دلپذیر
زانکه دین مزرع مرد آزمای
چون علم از علم سرفراخته
خویشتن از علم علم هستی
لاف درستی ست علم سازیت
دعوی انش کنی از جاهلی
خواجہ زندبانگ که صنعت دم
لیکن اگر دست بجیش ننی
کیسه چو خالی بود از زروسیم
جمع کتب از سره و ناسره
آن خرد کن رخنه که از چارهد
هر ورق زان کتب آله حجاب

جنبش من جز بملایم نماید
خرقه اصحاب چه در مپدش
خلعت اسلام بر کعبه دار
باز نیاید بر خرقه باز
تا بتوانی سبق عشق گیر
بسیج نیز زو جوگت بم نمای

مقاله وارویم در شرح حال علمای علم و در سفهای کجی حاصل مغرور

چون علم از علم سرفراخته
چون عل آمد علم انداختی
حجت سستی علم اندازیت
حاصل تحصیل تویی حاصلی
مس شود از وجود صنعت یرم
چون کف مفلس بود از زرتی
دعوی اکسیر چه سود از حکیم
کرده چوشت ست بگردن خرد
بست میان نو و مقصود سد
زان حجب تو تو نریخ بناب

ای علم علم برافراخته
خویشتن از علم علم هستی
لاف درستی ست علم سازیت
دعوی انش کنی از جاهلی
خواجہ زندبانگ که صنعت دم
لیکن اگر دست بجیش ننی
کیسه چو خالی بود از زروسیم
جمع کتب از سره و ناسره
آن خرد کن رخنه که از چارهد
هر ورق زان کتب آله حجاب

فصل در بیان فضیلت علم
عقل و علم از علم سرفراخته
چون علم از علم سرفراخته
خویشتن از علم علم هستی
لاف درستی ست علم سازیت
دعوی انش کنی از جاهلی
خواجہ زندبانگ که صنعت دم
لیکن اگر دست بجیش ننی
کیسه چو خالی بود از زروسیم
جمع کتب از سره و ناسره
آن خرد کن رخنه که از چارهد
هر ورق زان کتب آله حجاب

این شخصیت را که در این کتاب
ذکر شده است و در این کتاب
اوصاف و صفات و صفات
و این شخصیت را که در این کتاب
ذکر شده است و در این کتاب
اوصاف و صفات و صفات
و این شخصیت را که در این کتاب
ذکر شده است و در این کتاب
اوصاف و صفات و صفات

در این کتاب که در این کتاب
ذکر شده است و در این کتاب
اوصاف و صفات و صفات
و این شخصیت را که در این کتاب
ذکر شده است و در این کتاب
اوصاف و صفات و صفات
و این شخصیت را که در این کتاب
ذکر شده است و در این کتاب
اوصاف و صفات و صفات

مجلسینت
بیت خودی درشت آفرین
ای طایفه سلطان باو بی
توبی ای بار بار بی
درشت خودی درشت
برگزیده خودی درشت
مجلسینت
بیت خودی درشت آفرین
ای طایفه سلطان باو بی
توبی ای بار بار بی
درشت خودی درشت
برگزیده خودی درشت
مجلسینت
بیت خودی درشت آفرین
ای طایفه سلطان باو بی
توبی ای بار بار بی
درشت خودی درشت
برگزیده خودی درشت

میکشد از پشت بهر کوزه پشت طعمه ده از چوره هر سیردن گاه جواز توره خوش چین از زرد و زینه گدایان شهر چند کنی ظلم و ستم عدل و ز هر چه نه به برج اودست به عدل دهد جام شراب و شر باز نمائی بسراب از شراب طبع جهان شاد و بعدل است بس در کشف رحمت تو چون ره همچو سگ زرد شود یار گرگ تا در دوش گرگ بندان خویش بر رها گرگ شبانی کند شانه زندگرون میش و بره هم سگ و صیاد و بر باد رم	مطخبت همه زخوی درشت باز ترا میر شکاران به فن بارگی خاص تر اهرسین گوش کنیزان تر اود و بهر چند کنی ظلم بهر بوم و م بین که ازین هر دو کدام ست به ظلم نهند دام سراب غرور هان که جگر سوخته دل کباب شهر و ده آباد و بعدل ست بس تو چو شبانی و رعیت همه وای شبانی که کند کار گرگ بره کن باز ز پستان میش عدل تو گرفتیش رسانی کند پنجه کند شانه بدشت و دره آهو با گرگ شود در خرام
---	---

حکایت عمر عبدالعزیز که در همه عمر عزیز از افندی عین
عدالت سر بلند و از حلقه میم مروت کمر بند بود

تای غلام و ستم خدای کرد
این ستم پیشه کی پس
نفس من که آگاه است
ملاحظه فاطمه سلطان
حکایت عمر
عبدالعزیز که در همه
عمر عزیز از افندی عین
عدالت سر بلند و از حلقه
میم مروت کمر بند بود

لای سلطان باو بی
توبی ای بار بار بی
درشت خودی درشت
برگزیده خودی درشت
مجلسینت
بیت خودی درشت آفرین
ای طایفه سلطان باو بی
توبی ای بار بار بی
درشت خودی درشت
برگزیده خودی درشت
مجلسینت
بیت خودی درشت آفرین
ای طایفه سلطان باو بی
توبی ای بار بار بی
درشت خودی درشت
برگزیده خودی درشت

کمن دست تظاول
 ای آردای ازین بیست
 حجازی بر عیال و بدین
 بزرگ از دانت و ظلم
 بی سلطان و بی حکم
 ز زین بیست و بیست
 بی بی بی بی بی بی

بیش مکن دست تظاول بر و شه ز تو بدنام رعیت خراب کن نظر خجربه در هر سران تخریبه چوب به پهلوت سخت لیکت سر خجربه گیریت نیست حکایت از دست که دست و بریند و از قلم وزارت کوتاه نه شد	بود یکی شاه که در ملک و مال دست قلم سانش جدا ساخت هر که گرفت ز بهواد دست او دست وزارت بوی گریستی روزی ازین قاعده ناپسند دست برین به بهواد رنگند چشم خود کرد و فرزان وزیر دست خود از بخیر خودی گرفت تخریبه نگرفت ز دست نخست جامی ازین پیش که دست اجل دست اجل از همه کوتاه کن
کز تو قلم و چشم شد مگون ملک ز غوغای تو در خطر اب نانشوی خجربه دیگران به که بعیرت نگری بردخت تخریبه بخود و ز برین نیست عهد وزیری چو رسیدی بسال چون قلم از بند برانداختی پاییه اقبال شدی پست او جان جسود از حسدش کاستی ساخت جدا دست وزیری بند تاش بگیرند صلا در گفت دست دیگر کرده در از آن وزیر بهر وزارت ره مسند گرفت دست خود ز دست گرفت دست تو کوتاه کن از اجل و صنف کوتاه اعلان کن	عهد وزیری چو رسیدی بسال چون قلم از بند برانداختی پاییه اقبال شدی پست او جان جسود از حسدش کاستی ساخت جدا دست وزیری بند تاش بگیرند صلا در گفت دست دیگر کرده در از آن وزیر بهر وزارت ره مسند گرفت دست خود ز دست گرفت دست تو کوتاه کن از اجل و صنف کوتاه اعلان کن

نفس خجربه
 حجازی بر عیال و بدین
 بی سلطان و بی حکم
 ز زین بیست و بیست
 بی بی بی بی بی بی
 حجازی بر عیال و بدین
 بی سلطان و بی حکم
 ز زین بیست و بیست
 بی بی بی بی بی بی

حکایت از دست
 حجازی بر عیال و بدین
 بی سلطان و بی حکم
 ز زین بیست و بیست
 بی بی بی بی بی بی

دست و بریند و از قلم وزارت کوتاه نه شد
 دست و بریند و از قلم وزارت کوتاه نه شد
 دست و بریند و از قلم وزارت کوتاه نه شد
 دست و بریند و از قلم وزارت کوتاه نه شد
 دست و بریند و از قلم وزارت کوتاه نه شد

[illegible]

میوئی سفیدی بقد خم زده
پای شست از تنه دامان کشید
از زده فکر قذمی می نهاد
دید که باگیس چون پر زانغ
معجز کافوری او مشک پوش
رنگ خارا ز کفش خون جگر
بچنه مرجان زده انگشت او
گشته زهر ناخن او در خضاب
پیر جوان بدول از دست او
گفت باین صورت زیبا که
تا ز جوانی ز سر خود نبه
نبد می بدم این بنده باش
غچه تو شین به تبسم کشود
روی بره کن بر زمین امید
بلکه تو گوئی بسرا این معجم
پیر جوان می شنید این خبر
تا زه گل از پیر جوان شیوه دید

[illegible]

۵۷

<p>خاک ریش ریش زب پک غاشیہ ولت اوکش بدوش تاشوئی پیر چوپیران کا پایہ پیری بجوانی مجوی ترسمت آن پایہ گرد و بساز</p>	<p>تا شود تید جان سرسناک تا شود ستر کریم عیب پوش دست خود از دامن خد مت ہار راہ امانت بہ امانی مپوی مانی از آداب جو انیت باز</p>
<p>حکایت زاعی کہ فرقا کو یک می آموخت و رفتا ر خود فراموش کرد</p>	<p>حکایت زاعی کہ فرقا کو یک می آموخت و رفتا ر خود فراموش کرد</p>
<p>زاعی از آن جا کہ فراغی گزید رنگ ز دو آئینہ باغ را ویدیکی عرصہ بد امان کوہ سبزہ دلالہ چو شب مہوشان نادرہ کبکی بہ جمال تمام نافتنہ گون صدرہ بکر فتنہ گ تہو و دراج برو عشق ساز پایہ چا برز و تاساق پاے بر سر ہر سنگ ز دو فتنہ تیز رو و تیز دو تیسر گام ہم حرکاتش متناسب ہم</p>	<p>رخت خود از باغ فراغی کشید خال سیگشت رخ زاعی را عرضہ دہ مخزن نہسان کوہ دادہ فیروزہ و لعلش نشان شاہد آن روضہ فیروزہ فام دوختہ بر صدرہ بجان و رنگ بر ہمہ از گردن و سر سر فراز کردہ ز چستی بسرنج جاے پی پیرش ہمہ وہم بی رہہ خوش بین خوش ترش و خوشخرام ہم خطواتش متقارب ہم</p>

شعریت ز غزل گویا
 کہ اصل و بطنی از زبان
 پیر و نو و اہل زبانی
 شرباب ہلک سالک باجہ
 بست سادہ کہ علقہ ہضم
 اویدارد و اہل زبانی
 پس ترا بیدارین اربابان
 گزینہ زاعی از باغ فراغی
 او و قہمان مذکور است
 ای از آن عیب کاران فراغی

حکایت زاعی

زاعی از غزل گویا
 کہ اصل و بطنی از زبان
 پیر و نو و اہل زبانی
 شرباب ہلک سالک باجہ
 بست سادہ کہ علقہ ہضم
 اویدارد و اہل زبانی
 پس ترا بیدارین اربابان
 گزینہ زاعی از باغ فراغی
 او و قہمان مذکور است
 ای از آن عیب کاران فراغی

ای عازم راہ
 کہ در دست آوہ
 لکستہ باغی بن بد
 شاد بامداد دوس
 ہزاران دین ہوی
 نون گویا کہ عازم راہ
 کہ در دست آوہ
 لکستہ باغی بن بد
 شاد بامداد دوس
 ہزاران دین ہوی

که برود و برون فراید
محلن من و قنداق من
مردم در کمال کمال
زلف من و قنداق من
آن امرشاده و طراز
فانل از زلف و قنداق
گشته بدو و قنداق
ای آن زلف و قنداق
دیوانه و قنداق

وان روش جنبش هموار او	زلف چو دید آن ره ز قار او
زفت بشاگردی رفت او	بادی از دور گرفت او
در پی او کرد و تکیه بجای	باز کشید از روش خویش بای
وز غم پارفتی می کشید	بر قدم او قدمی می کشید
رفت بران قاعده و روی چا	در پیش الفصه دران مرغزار
بر روی کبک نیامخت	عاقبت از خامی خود سوخته
مانده غرامت زده در کاخ خویش	کرده فراموش ره ز قار خویش
هست درین دیر یواری گرد	هر کس ازین دایره نبرد
تا جور رسد آزادگی	جامی و از قار همه سادگی

مقاله فیه هم اشارت بحسن بانی جمال محبوبان که نصرت بین
گلین بهارستان اند و ناشکیب بین نقش این نگارستان

نقش سر پرده شاهی است حسن	لمعه نورشید الهی ست حسن
حسن که در پرده آب گل است	تازه کن عهد قدیم دل است
آنکه شد این سلسله بنیاد زو	لا محنه حسن دهد یاد زو
ما که چنین گشته هر هموشیم	سوخته خرمن از ان آتشیم
دول هر سوخته جوشی که هست	وز لب هر خسته خروشی که هست
یک شرار گرمی آن آتش است	وقت کسی خوش که باتش خوش است

چون دید آن زلف را
محلن من و قنداق من
مردم در کمال کمال
زلف من و قنداق من
آن امرشاده و طراز
فانل از زلف و قنداق
گشته بدو و قنداق
ای آن زلف و قنداق
دیوانه و قنداق
که برود و برون فراید
محلن من و قنداق من
مردم در کمال کمال
زلف من و قنداق من
آن امرشاده و طراز
فانل از زلف و قنداق
گشته بدو و قنداق
ای آن زلف و قنداق
دیوانه و قنداق

که برود و برون فراید
محلن من و قنداق من
مردم در کمال کمال
زلف من و قنداق من
آن امرشاده و طراز
فانل از زلف و قنداق
گشته بدو و قنداق
ای آن زلف و قنداق
دیوانه و قنداق

کشته دوانی چو دولت با وقتنگ
خاتمہ چو نظم سخت سخت و
گشته دوتا میل سوادش کنی
در سرود ستار زنی صبحگاه
خواجہ بروی که مبینا و کس
چون بدر آید پس صد انتظار
پیش روی بوسه پایش روی
رقعه شعر آوری از سر برین
آردش آن رقعہ کہ صد پارہ
بر خوردش زخم سفا هست ز تو
اوز زبان طلبت در گریز
بہیدہ گفتار تو در مدح کس
مزدبران بہیدہ بہیوہ است
طرفہ کہ کاری بہ تبرع کنی
سوخت جہان طمع خام تو
ترک لجاج و کرم ابرام گیر
خواجہ فضل تو بصدل ملول

کاغذی ایتیرہ خست برودہ رنگ
اطمانا راست و خطنا درست
واسطہ نیل مرادش کنی
قطرہ زنان تا در اصحاب جا
متنظر او نشینا و کس
برزبر بہتر از خود سوار
لابہ کنان و او شنایش ہی
صد قم از حرص طمع و درین
تائہ عصیان قیامت بیا
رقعہ ستانہ بہ کراہت ز تو
حرص تو دندان طمع کڑہ تیر
نقش بر آب ست گرہ نفس
خاصہ ان کس کہ نفروہ است
باز بران مزد تو قع کنی
خلق بجان آمد ز ابرام تو
بیکدم ازین دغدغہ آرام گیر
توزید ہمیش زبان پر فضول

کشته دوانی چو دولت با وقتنگ
خاتمہ چو نظم سخت سخت و
گشته دوتا میل سوادش کنی
در سرود ستار زنی صبحگاه
خواجہ بروی که مبینا و کس
چون بدر آید پس صد انتظار
پیش روی بوسه پایش روی
رقعه شعر آوری از سر برین
آردش آن رقعہ کہ صد پارہ
بر خوردش زخم سفا هست ز تو
اوز زبان طلبت در گریز
بہیدہ گفتار تو در مدح کس
مزدبران بہیدہ بہیوہ است
طرفہ کہ کاری بہ تبرع کنی
سوخت جہان طمع خام تو
ترک لجاج و کرم ابرام گیر
خواجہ فضل تو بصدل ملول

شاید آن خواجہ بروی
بوسه پایش و درین
دست از او گوی آید
ای صاحب طبیعت
مقالہ نوزد ہم
تصویر او درین
طبعی که از این
نقش بر آب ست
خاصہ ان کس
باز بران مزد
خلق بجان آمد
بیکدم ازین
توزید ہمیش

ای صاحب طبع
آن خواجہ بروی
مستور سوار شد
طبعی که از این
نقش بر آب ست
خاصہ ان کس
باز بران مزد
خلق بجان آمد
بیکدم ازین
توزید ہمیش

نفس من به نیت خود چو بختی از تو بختی
چو بختی از تو بختی چو بختی از تو بختی
چو بختی از تو بختی چو بختی از تو بختی
چو بختی از تو بختی چو بختی از تو بختی

<p>هر نفس آید گهر از جفت وان گهر از دست مده راگان محنت این کار بخود در مده تا چو سر حمله نه راست علم در طلب علم کمر حیت کن با تو من از علم چه گویم سخن علم کثیر آده عمرت نصیر هر چه ضرورت چو حاصل کنی آنست عمارت گری دل کو دل پای بدامن کشی و سر عجیب یا و خداست بگیرش کنی</p>	<p>فینت آن بیشتر از چون و چند خاصه که در مدح فرومایگان رنج کشی در طلب علم به قتل کشای همه در راست علم دست ز شغال گرسنت کن علم چو آید به نو گوید که کن ایچه ضرورت بآن شغل گیر به که عمارت گری دل کنی باز کش از کشمش آب و گل نن بشهادت بی بد جان به هر چه بخیر اوست فراموش کنی</p>
--	--

حکایت پیر هوشیار با فراموش کار

<p>ساده مریدی جهان نیست گر مگر نه بر زمین جا بسنور پیر استفت که تفحیل حسیست گفت قضا پرده کشش گشت میروم این لحظه بهره کوی</p>	<p>آمد در صحبت پیری شست خاست از آن سخن جان فروز نفرت دیوار و دم پیران حسیست ناورده چیزیم فراموش گشت ناکنم آن گم شده رحبت و جو</p>
--	---

از آن است که در این کتاب
در این کتاب که در این کتاب
در این کتاب که در این کتاب
در این کتاب که در این کتاب

در سواد اقامت
پس از این که در این کتاب
در این کتاب که در این کتاب
در این کتاب که در این کتاب

کلمه کلیدی ازین حرفت
 خاندان نام کلامی
 کافه از حرفت و زانی
 موضع شده است
 از ظن نویسی
 انشت بدین
 کلمه کلیدی ازین حرفت
 آدی کلمه ازین حرفت
 سخن ازین حرفت
 وقایع ازین حرفت
 کلمه کلیدی ازین حرفت

وارچو انگشت بداندیش دور وزن کش فافیه ویران گرس ساز داران پیش دل نامه ریش رشته بود نظم دلاویز را گشته بسره خطا رهنمون کنجاک و اصلاح نگیر صلاح گرد از وقت کتابت فراز نقطه نه بر جای نه چون گس گاه شود سیم زدش ستم صدوی آنجا که نویسد صت شکر تبارج شکایت و هم بنحیه این خرقه بدامان رسید	طلمت کلکی ازین حرفت کلکی ازین حرفت چون تیر انداز سر خامه پیش نیج کند خامه سرتیز را هر خط وی از خط دانش برین چون خط تقطیع نه بر صطلاح دیده حسرتی که بود دیده با حرف نگار و چون کلک از بوس گاه ز بند برنج غم خال غم بسکه مرید از قلمش مرندست چند طلب باج حکایت و هم شکر که این نامه پایان رسید
--	---

مهر نه خاتمه این کتاب
 شد رستم خاتم تم الکتاب

تمت

شکر خدا می خورم که این نسخه را در حاکم جامع بطبع ملک و جتایک بهاد با بول از این مایه سوم
 بطبع منی نو کشته و مکتوب با هم با بول کشته و مکتوب با هم با بول کشته و مکتوب با هم با بول کشته

از کلک پس نقطه
 جایی که خط
 گیسو نه برنج
 کلاه زنده برنج
 آه ای که خامه گای
 خاتمه
 خال باشد ستم
 نیکوئی تم از غم
 گاه که کلمه از دست
 از ستم کرم از دست
 فی جاسدست

از قلم و اوراق
 بر کمال شکر و کرم
 است از سبب
 عرض صدر و غم
 جلیج جلیج
 است از سبب
 جلیج جلیج
 است از سبب
 جلیج جلیج

قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب
۱۳	مثنوی زوا و المسافرین از ملا حسین اعظم	۱۳	شرح زینجای جامی از مولوی محمد شاه
۱۳	ترجمه بند خود رفته از منشی بهار لال	۱۳	مثنوی یوسف زینجای فردوسی
۱۵	قصائد و امق و عذرا از شعرا	۱۳	استاد معروف
۱۵	قدیم صر فی	۱۳	مثنوی لیلی مجنون - از امیر خسرو
	کتاب قصص شریعی فارسی	۱۳	مثنوی بهشت بهشت - از امیر خسرو
	عیار و دانش - از شیخ ابوالفضل	۱۳	مثنوی لیلی مجنون - لائق
۱۳	وزیر اکبر بادشاه	۱۳	مثنوی شیرین خسرو و صفی از نواب آصفی
۱۳	شبهستان عیشت معروف	۱۳	مثنوی تحفه العراقرین از فضل الشعرانی
۱۳	عجیب القصد از منشی بخت سگی	۱۳	مثنوی تلکمن فیضی
۱۳	انوار السیلى - از ملا حسین واعظ	۱۳	مثنوی غنیمت - از ملا محمد اکرم بلسانی
۱۳	مفرح القلوب - از ملا حسین واعظ	۱۳	مثنوی شکر غم - از ملا محمد مقیم
۱۳	از مفتی تاج الدین	۱۳	مثنوی زلالی - مشهور در نازک خیالی
۱۳	شکار و دانش تلخیص انوار السیلى	۱۳	مثنوی تحفه طهران - مصنفه
۱۳	نوکشور صاحبی - از ملا حسین واعظ	۱۳	مولوی ابوالحسن صاحب فرید آبادی
۱۳	بهار و دانش - علی قلم نشی درسی	۱۳	کاغذ سفید چکنا
۱۳	بیوفائی مستورات بین	۱۳	سبحة الابرار جامی - بخشی
۱۳	ایضا - مستوط قلم	۱۳	مثنوی میر عبد الجلیل بگلوی جلیل الله
۱۳	طر از دانش مصنفه کولانا غلام حضرت	۱۳	نامی قابل دید
۱۳	علوی تخلص بصابر وفاداری مستورات بین	۱۳	مثنوی ناله منظور - از سید منظور احمد
۱۳	کشاکش نامه مع فیه بیگ	۱۳	صاحب ڈوٹی کلکٹر
۱۳	از منشی راج کرن خط شکسته	۱۳	مثنوی شکرستان خیال
		۱۳	مع خوان نعت از ملا ذوقی

قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب
۷۰ پ	کلیات النوری مشہور عام عالی کلام حکیم اوصد الدین	۷۰ پ	کتب نظم کلیات و دو اوین قصائد
۱۰۰ پ	کلیات مرزا بیدل مقبول ہل دل اقسام کلام و نکات و رقعات کو شامل	۱۰۰ پ	کلیات حضرت شمس تبریزی - عارفانہ کلام عالی پایہ تضمن اسرار پاکیزہ و خوشخط کاغذ سفید گندہ -
۱۰۰ پ	دیوان بیدل - از مرزا عبد القادر	۱۰۰ پ	دیوان شمس تبریزی متوسط قلم -
۱۰۰ پ	کلیات سعدی - اقسام و انواع کلام مقبول و عزیز عام -	۱۰۰ پ	کلیات عراقی - از ملا عتی کاغذ سفید گندہ
۱۰۰ پ	ایضاً - کاغذ سفید گندہ -	۱۰۰ پ	کلیات خاقانی کامل در دو جلد از حکیم افضل الدین خاقانی شروانی کاغذ سفید گندہ
۱۰۰ پ	دیوان عرفی شیرازی - استاد معروف	۱۰۰ پ	دیوان حافظ - بخشی از محمد شمس الدین شیرازی جلی قلم محرقہ بخشی شمس الدین
۱۰۰ پ	کلیات نظیری - نیشاپوری -	۱۰۰ پ	سجارتی - کاغذ سفید و گندہ
۱۰۰ پ	کلیات نظم - غالب دہلوی -	۱۰۰ پ	دیوان حافظ - جدید الطبع - کاغذ رسمی سفید و حنائی -
۱۰۰ پ	کلیات ظہیر فاریابی - از ملک الشعرا ابونصر فاریابی -	۱۰۰ پ	ایضاً - متوسط قلم محرقہ بخشی جلال پشاور صاحب خوشنویس و قسم کاغذ -
۱۰۰ پ	دیوان ظہیر فاریابی - مداح قزل اسلان	۱۰۰ پ	(۱) کاغذ سفید گندہ -
۱۰۰ پ	مقدم از سعدی ر -	۱۰۰ پ	(۲) کاغذ سفید و خانی رسمی -
۱۰۰ پ	طیبات مذاقیہ - شیخ سعدی ر -	۱۰۰ پ	شرح دیوان حافظ - از مولانا سید محمد صادق علی رضوی تبو ضیح مصطلحات نصوفیہ مرغوب عام -
۱۰۰ پ	قصائد شیخ سعدی معروف بمقبول	۱۰۰ پ	دیوان نعمت خان عالی شیرازی کاغذ سفید
۱۰۰ پ	دیوان حضرت احمد جام - عارفانہ نظام فرخ	۱۰۰ پ	
۱۰۰ پ	دیوان حضرت خواجہ معین الدین	۱۰۰ پ	
۱۰۰ پ	دیوان حضرت غوث الاعظم	۱۰۰ پ	
۱۰۰ پ	دیوان مخفی - ایرانی رشتی استاد سخن	۱۰۰ پ	

